

Sygn. akt III Ca 1570/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Okręgowego Magdalena Balion-Hajduk

Sędziowie Sądu Okręgowego: Leszek Dąbek

Marcin Rak

Protokolant Aleksandra Sado-Stach

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2020 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa M. I.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 23 kwietnia 2018 r., sygn. akt I C 30/17

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Marcin Rak SSO Magdalena Balion-Hajduk SSO Leszek Dąbek

Sygn. akt III Ca 1570/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 23 kwietnia 2018 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził od pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. I. 14 330 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 19 sierpnia 2016 roku oraz zasądził na jego rzecz koszty procesu. Sąd Rejonowy ustalił, że 25 listopada 2015 roku doszło do zdarzenia drogowego, w którym sprawca wypadku najechał na tył pojazdu poruszającego się przed nim, a z kolei ten samochód uderzył w kierowany przez powoda samochód. Sprawca był objęty obowiązkowym ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanej. W chwili wypadku i tuż po nim powód nie czuł bólu w prawym barku, dopiero w nocy poczuł ból w prawym ramieniu i całej ręce. Następnego dnia zgłosił się do przychodni, zalecono wykonanie badania RTG kręgosłupa i stawu barkowego prawego i skierowano do poradni ortopedycznej. Powód podjął leczenie z poradni chirurgii urazowo - ortopedycznej, został skierowany na badanie MR obręczy barkowej prawej, które wykazało uszkodzenie ścięgien mięśni nadgrzebieniowego oraz podgrzebieniowego barku prawego. Powód przebywał szpitalu na Oddziale chirurgii urazowo - ortopedycznej w B. od 28 kwietnia do 29 kwietnia 2016 roku, gdzie wykonano u

nego artroskopię i artrotomię operacyjną barku prawego. Po operacji powód przez około 3 - 4 miesiące odczuwał ból. Przed operacją stale wymagał pomocy osób trzecich przy wykonywaniu wszelkich czynności, wówczas nosił rękę na temblaku. Powód po wypadku zażywał leki przeciwbólowe, stosował maści, nie mógł podnosić ręki do góry. Przed operacją powód nie cierpiał na żadne dolegliwości związane z prawą ręką i nie leczył się ani u ortopedy ani u chirurga. Sąd Rejonowy w oparciu o opinię biegłego zakresu w ortopedii i traumatologii ustalił, że powód w wyniku wypadku doznał urazu kompensacyjnego prawego stawu barkowego z uszkodzeniem stożka rotatorów - z całkowitym zerwaniem ścięgna mięśnia nadgrzebieniowego, częściowe zerwanie ścięgna mięśnia podgrzebieniowego, wymagających leczenia operacyjnego, wygojone ze średnim stopniem deficytów funkcji, przewlekłym zespołem bólowym na tle rozwijającego się zespołu ciasnoty barkowej. U powoda rozpoznano także zmiany zwyrodnieniowe prawego stawu barkowo-obojęzycznego, pozostające bez związku z wypadkiem. Uszczerbek na zdrowiu w wyniku doznanych obrażeń wyniosło 15 %.

Sąd Rejonowy jako podstawę prawną rozstrzygnięcia wskazał art. 34 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz art. 822 § 1 k.c. w związku z art. 436 § 2 k.c. oraz art. 415 k.c. Pozwana przed procesem wypłaciła powodowi odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego oraz holowanie pojazdu powoda, stąd Sąd uznał, iż pozwana co do zasady uznała swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia. Sąd zasądził zadośćuczynienie 14 200 zł na podstawie art. 444 § 1 k.c. i 445 § 1 k.c. biorąc pod uwagę rozmiar doznanych przez powoda w obrażeń, konieczność podjęcia leczenia, doznany uszczerbek na zdrowiu, negatywne doznania fizyczne, długotrwały około 2 miesiące okres leczenia związany z koniecznością leczenia operacyjnego i hospitalizacją, okresowe wyłączenie powoda z nieograniczonego uczestniczenia w czynnościach życia codziennego, znaczne dolegliwości bólowe i dyskomfort potęgowany koniecznością korzystania z pomocy innych osób.

Sąd zasądził powodowi odszkodowanie z tytułu poniesionych kosztów usług medycznych w kwocie 130 zł, które pozostawały w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem i zostały wykazane fakturą VAT, a dotyczyły kosztów wizyty odpłatnej w Poradni (...) Urazowo-Ortopedycznej w B.. Wizyta nie mogła być odbyta w ramach NFZ z uwagi na odległe terminy.

O ustawowych odsetkach za opóźnienie od zasądzonej kwoty orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c., biorąc pod uwagę datę wyznaczoną w wezwaniu do zapłaty.

Pozwana zaskarżyła wyrok w całości, zarzuciła naruszenie przepisów prawa procesowego to jest art. 227 k.p.c. w związku z art. 217 § 1 i 2 k.p.c. i 278 § 1 k.p.c. oraz 286 k.p.c. przez oddalenie wniosku pozwanego o przeprowadzenie dowodu z innego biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii, a także przez oddalenie wniosku pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu radiologii, art. 233 § 1 k.p.c. przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów oraz brak wszechstronnego rozważenia zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób sprzeczny z zasadami logiki, doświadczenia życiowego, w szczególności przez uznanie za wiarygodną i spójną opinię sporządzoną przez biegłego R. H., podczas gdy opinia ze względu na błędy merytoryczne nie mogła stanowić podstawy ustaleń sądu, art. 224 § 1 k.p.c. w związku z art. 316 § 1 k.p.c. przez dokonanie błędnych ustaleń faktycznych, które miały wpływ na treść wyroku przez przyjęcie, że dolegliwości zgłaszane przez powoda pozostawały w związku ze zdarzeniem z 25 listopada 2015 roku, podczas gdy są wynikiem wcześniejszych chorób samoistnych, za które pozwany nie ponosi odpowiedzialności.

Pozwana zarzuciła także naruszenie prawa materialnego, to jest art. 445 § 1 k.c. w związku z art. 444 § 1 k.c. przez zastosowanie mimo, że z całokształtu okoliczności wynika, że powód wypadku nie doznał uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, które uzasadniałyby podjęcie leczenia, art. 481 § 1 k.c. w związku z art. 455 i 363 § 2 k.c. przez ustalenie daty początkowej naliczenia odsetek ustawowych na dzień inny niż dzień wyrokowania, podczas gdy wysokość tego świadczenia została ustalona dopiero przez sąd, a pozwany nie dopuścił się opóźnienia.

Pozwana wniosła o zmianę wyroku przez oddalenie powództwa w całości ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie mogła odnieść skutku.

Sąd odwoławczy w całości podziela ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji, a także jego ocenę oraz przyjętą podstawę prawną rozstrzygnięcia i unikając zbędnych powtórzeń przyjmuje je za własne.

Żaden z podniesionych przez skarżącego zarzutów nie zasługuje na uwzględnienie. W świetle ustaleń faktycznych nie można zgodzić się z zarzutem apelacji, iż powód nie doznał w wypadku żadnych obrażeń, a jego dolegliwości wynikają ze schorzeń samoistnych.

Sąd Okręgowy uzupełnił postępowanie dowodowe i wysłuchał biegłego z zakresu (...) na rozprawie na okoliczność urazów powoda doznanych w wypadku. Pozwana w toku postępowania negowała jego opinię, aczkolwiek nie wносиła o jej uzupełnienie uznając, że z uwagi na istotne błędy merytoryczne nie nadaje się ona do wykorzystania w niniejszym postępowaniu. W ocenie Sądu odwoławczego koniecznym było zatem odebranie od biegłego wyjaśnień celem wyjaśnienia zgłaszanych przez pozwaną wątpliwości. Sąd Okręgowy dodatkowo uznał, że opinia biegłego zarówno w wersji pisemnej, jak i uzupełniona ustnymi wyjaśnieniami w pełni zasługuje na aprobatę. Biegły wyjaśnił, że w ramach sporządzonej opinii zlecił badanie USG porównawcze obydwóch stawów barkowych i badanie to wykazało obecność zmian pourazowych w prawym stawie barkowym, wykazało także zmiany zwyrodnieniowe w obydwu stawach barkowych. Biegły stwierdził, że wypadek mógł te zmiany nasilić, ale w czasie wypadku doszło do urazowego uszkodzenia stożka rotatorów z całkowitym zerwaniem ścięgna mięśnia nadgrzebieniowego i prawie całkowitym zerwaniem ścięgna mięśnia podgrzebieniowego, co wymagało leczenia operacyjnego, a nie było spowodowane chorobą zwyrodnieniową. Dodatkowo ten stan rzeczy potwierdza fakt, że przed zdarzeniem powód nie odczuwał żadnych dolegliwości i nie leczył się. Wskazany przez białego uszczerbek na zdrowiu dotyczy wyłącznie następstw urazu, a nie choroby samoistnej. Sąd odwoławczy uznał zatem, że dalsze postępowanie dowodowe i zasięganie kolejnych opinii w niniejszej sprawie jest zbędne albowiem biegły w sposób fachowy i rzeczowy wyjaśnił mechanizm powstania urazu i związane z nim skutki. Ponadto tezy zawarte w opinii biegłego znajdują pełne poparcie w przedstawionej przez powoda dokumentacji medycznej. Podkreślić należy, iż zmiany zwyrodnieniowe zauważone przez biegłego nie miały wpływu na uszkodzenie barku w wyniku wypadku, co zostało potwierdzone wynikami badań obrazujących.

Nie jest uzasadniony również zarzut błędnego naliczenia odsetek od daty wezwania do zapłaty z uwagi na ustalenie wszystkich okoliczności już w toku postępowania. Sąd Rejonowy ostatecznie przyjął zadośćuczynienie w wysokości 18 000 zł. Orzeczenie to nie zostało zaskarżone przez powódkę, mimo iż początkowo wносиła o zasądzenie kwoty 60 000 zł i o taką kwotę też wzywała ubezpieczyciela w postępowaniu przesądowym. Sąd odwoławczy zwraca uwagę, że wszystkie okoliczności które miały wpływ na ustalenie takiej wysokości zadośćuczynienia miały miejsce i były już wiadome w chwili wytoczenia powództwa i wezwania do zapłaty.

Wyrok zasądający zadośćuczynienie pieniężne nie ma charakteru konstytutywnego, ale jest orzeczeniem o charakterze deklaratoryjnym. Pozwana знаła rozmiar żądania i okoliczności mające wpływ na jego wysokość. Miała możliwości na zweryfikowanie żądania w toku postępowania likwidacyjnego. Fakt, że tego nie uczyniła, nie może powodować uznania, że pozwana nie pozostaje w opóźnieniu w rozumieniu art. 481 § 1 k.c. Następstwa wypadku były stronie pozwanej wiadome w chwili wezwania do zapłaty z 14 lipca 2016 roku, zatem należało uznać w niniejszej sprawie, że pozwana po wskazanym w wezwaniu do zapłaty terminie pozostawała w opóźnieniu, a zatem żądanie zasądzenia odsetek za okres wcześniejszy zgodnie z żądaniem było jak najbardziej uzasadnione. Stanowisko to znajduje także odzwierciedlenie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2013r. sygn. III CSK 192/12, w którym SN stwierdził, że terminem, od którego należą się odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia za krzywdę, może być więc, w zależności od okoliczności sprawy, zarówno dzień poprzedzający wyrokowanie o zadośćuczynieniu, jak i dzień tego wyrokowania.

Sąd Okręgowy, mając powyższe okoliczności i argumenty na względzie na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako niezasadną. O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na zasadzie art. 108 i 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, obciążając kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 1800 zł pozwanego.

SSO Marcin Rak SSO Magdalena Balion – Hajduk SSO Leszek Dąbek